

Sygn. akt I C 2234/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

16 lutego 2022 roku

**Sąd Rejonowy dla W. M.w W., Wydział I Cywilny
w następującym składzie:**

Przewodniczący: sędzia Łukasz Baranowski

po rozpoznaniu 16 lutego 2022 roku w W.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko N. H.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej N. H. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.576,33 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 października 2020 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej N. H. kwotę 364,38 zł (trzysta sześćdziesiąt cztery złote i trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2234/21

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron (bez pouczenia).

W., 16 lutego 2022 roku

Sygn. akt I C 2234/21

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W.

z 16 lutego 2022 r.

W dniu 15 stycznia 2020 r. powód (...) S.A. z siedzibą w W. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanej N. H. kwoty pieniężnej – 7.159,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej strony. Na podstawie umowy z dnia 1 sierpnia 2017 r. powód udzielił pozwanej pożyczkę na kwotę 10.073,26 zł, w tym: kwota pożyczki netto 5.980 zł, opłata przygotowawcza 40 zł, prowizja za

udzielenie pożyczki 2.441,74 zł, wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat 1.046,46 zł, odsetki umowne 565,06 zł. W związku z nieterminową spłatą pożyczki powód naliczył odsetki od przeterminowanego zadłużenia w wysokości 1.068,98 zł za okres od 2 sierpnia 2017 r. do 14 stycznia 2020 r.

W ramach wykonywania zawartej umowy pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 3.982,77 zł.

W dniu 15 sierpnia 2020 r. powód wezwał pozwaną do dobrowolnego uregulowania należności.

(pozew – k. 2-3v.)

Pozwana N. H. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości.

Pozwana w odniesieniu do wysuniętych żądań zgłosiła zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, a nadto stosowania w umowie klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ k.c. skutkujących ich bezskutecznością.

Pozwana zakwestionowała wartość dowodową dokumentów złożonych w formie kserokopii, które nie mogą być podstawą do przeprowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Podniosła, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można stwierdzić, aby między stronami doszło do ważnego i skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Brak jest w umowie dowodu, aby wymieniona w umowie osoba działająca w imieniu i na rzecz (...) S.A. była uprawniona do reprezentacji. Umowa zawarta przez osobę niebędącą pełnomocnikiem ma sankcję bezskuteczności zawieszanej, tj. do czasu potwierdzenia tej umowy przez mocodawcę umowa ta pozostaje bezskuteczna i nie można żądać jej wykonania (art. 103 § 1 k.c.). Pozwana zarzuciła, że nie wie, z czego wynika kwota kapitału, jak i należności ubocznych doliczonych do dochodzonego roszczenia, w szczególności wątpliwość budzi dochodzona kwota pozaodsetkowych kosztów pożyczki pod kątem ich abuzywności. Strona powodowa nie udowodniła wykonania czynności uzasadniających dochodzenie opłaty przygotowawczej oraz prowizji w podanej wysokości, ani aby pozwana skorzystała z usługi (...). W ocenie pozwanej odsetki nie należą się od poszczególnych pozaodsetkowych kosztów pożyczki, jako niewypłaconych stronie pozwanej.

(odpowiedź na pozew – k. 38-40v)

W piśmie z dnia 21 października 2021 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie oraz odniósł się do zarzutów podniesionych przez pozwaną.

(pismo procesowe powoda – k. 47-53v)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 sierpnia 2017 r. pozwana N. H. zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowej umowy powód przyznał pozwanej do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 5.800 zł. Ponadto powód oznaczył w treści umowy, iż zobowiązanie łączące strony, poza należnością pożyczkową, obejmuje prowizję w wysokości 2.441,74 zł i opłatę za "elastyczny plan spłat" w wysokości 1.046,46 zł. Całkowitą kwotę do zapłaty powód oznaczył jako 10.073,26 zł. Kontrakt miał charakter terminowy. Pozwana była zobowiązana do zwrotu kapitału i pozostałych należności pożyczkowych w 60 tygodniowych ratach. Termin spłaty ostatniej raty przypadał na 26 września 2018 r. Powód przy zawieraniu opisanego wyżej kontraktu posługiwał się wzorcem umowy.

Pozwana potwierdziła przy zawarciu umowy, że otrzymała w gotówce kwotę brutto pożyczki, po potrąceniu kosztów zgodne z zapisami umowy, w wysokości 5.800 zł.

Do chwili obecnej pozwana na poczet zobowiązania dokonała wpłat pieniężnych w łącznej wysokości 3.982,77 zł, z czego:

- 3.257,71 zł stanowi kapitał przy czym w skład tak zdefiniowanego kapitału wlicza się kwotę netto pożyczki, prowizji za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą oraz wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat;
- 565,06 zł stanowią spłacone odsetki umowne;
- 160 zł stanowią odsetki za opóźnienie w spłatach rat.

(informacja o stanie zadłużenia k. 4, historia spłat k. 6-11, informacja o przekazaniu sprawy do departamentu windykacji k. 16, umowa pożyczki k. 19-21v, wniosek o pożyczkę k. 22-23, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 24)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda. W ocenie Sądu brak było podstaw do odmowy udzielenia im wiarygodności. Podkreślić należy, iż wszystkie wymienione powyżej dokumenty mają charakter dokumentów prywatnych, które zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach od ich wystawców. W niniejszej sprawie domniemania te nie zostały w żaden sposób obalone przez pozwaną. Sąd również nie dopatrył się podstaw do kwestionowania wymienionych dokumentów. Dokumenty te zostały podpisane, nie noszą żadnych śladów podrobienia czy przerobienia ani innej ingerencji w ich treść. Stąd, Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować przysługujące tym dokumentom domniemania autentyczności oraz pochodzenia oświadczeń w nich zawartych od wystawców dokumentów. W konsekwencji, w oparciu o przepis art. 233 § 1 k.p.c., Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom dołączonym do pozwu i oparł na nich ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy był sporny pomiędzy stronami, również w zakresie tego, czy pozwana w ogóle zawarła z powodem umowę pożyczki. Ponadto sporne pozostało to, czy pozwana wywiązała się z warunków określonych w umowie pożyczki, a przy tym ewentualna wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwana podnosiła także, że powód nie udowodnił, by powstała jakakolwiek zaległość, a tym bardziej nie wykazał wysokości tej zaległości, ani jej wymagalności. Kwestionowała także moc dowodową dokumentów przedstawionych przez powoda oraz umocowanie pracownika powoda, który zawierał umowę jako przedstawiciel powoda.

Powoda oraz pozwaną wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. k.c. Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pomimo kwestionowania przez pozwaną samego faktu zawarcia umowy, w ocenie Sądu oryginał umowy złożony do akt, opatrzony podpisem pozwanej, pozwala skutecznie wywodzić o istnieniu zobowiązania pozwanej względem powoda i o wysokości tego zobowiązania. Dokument źródłowy w postaci umowy jest dokumentem, w którym strony uzgodniły elementy przedmiotowe i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań. Nadto, pozwana swoim podpisem potwierdziła, że kwotę pożyczki w wysokości 5.800 zł otrzymała w gotówce, po czym w ramach wykonywania umowy dokonała częściowej spłaty zadłużenia. Stąd zarzuty pozwanej odnośnie do przedstawionej umowy w zakresie jej niezawarcia ani niewykonania (tj. przekazania gotówki) są całkowicie bezpodstawne i nietrafne. Trudno bowiem twierdzić, że pozwana dobrowolnie spłacałaby pożyczkę, której nie zawarła ani tym bardziej, której nie otrzymała. W świetle zasad logiki, przyjąć należało, że miała ona świadomość istnienia rzeczonyj umowy pożyczki i jednoczesną wolę wykonywania tego stosunku zobowiązaniowego. Okoliczność ta wynika jednoznacznie z treści dokumentu umowy pożyczki, w którym pożyczkobiorca (pозwana) potwierdziła własnoręcznym podpisem odbiór kwoty 5.800 zł kapitału pożyczki. Pozwana

nie przeprowadziła przeciwdowodu negującego prawdziwość czy autentyczność tego zapisu, jak również swojego podpisu.

Dalej, w odniesieniu do zarzutu, że osoba która zawierała umowę z ramienia powoda nie była umocowana do zawarcia umowy, należy wskazać, że istotnie umowa zawarta przez osobę nie będącą pełnomocnikiem ma sankcję bezskuteczności zawieszanej, tj. do czasu potwierdzenia tej umowy przez mocodawcę umowa ta pozostaje bezskuteczna i nie można żądać jej wykonania (art. 103 § 1 k.c.). W ocenie Sądu, materiał dowodowy zebrany w toku postępowania, pozwala na uznanie, że między (...) S.A. z siedzibą w W. a pozwaną 1 sierpnia 2017 r. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej o nr (...). W celu wykazania tej okoliczności powód złożył oryginał zawartej umowy, własnoręcznie podpisany przez pozwaną oraz pracownika powoda – E. I.. Należy zwrócić uwagę, iż powód nie wykazał umocowania E. I. (złożył tylko pełnomocnictwo dla E. I. podpisane przez kierownika rejonu, nie przedkładając jednak pełnomocnictwa udzielonego temu kierownikowi), jednak pełnomocnictwo takie nie musiało zostać sporządzone w formie pisemnej, a wystarczyła forma ustna. Pozwana natomiast nie kwestionowała, że podpis widniejący na przedłożonym egzemplarzu umowy nie został złożony przez nią. Wszystkie dowody pozwoliły zatem na uznanie, że doszło do zawarcia umowy pożyczki gotówkowej. W tej sytuacji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania okoliczności przeciwnej, tj. że osoba podpisująca umowę w imieniu pożyczkodawcy była tzw. rzekomym pełnomocnikiem, o którym mowa w art. 103 k.c. Rzekomy pełnomocnik (falsus procurator) to bowiem osoba dokonująca czynności w cudzym imieniu, nie mając do tego umocowania albo przekraczając zakres umocowania, a ważność umowy przez nią zawartej zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu została zawarta. Do czasu takiego potwierdzenia, jest ona czynnością bezskuteczną – niezupełną. Brzmienie art. 103 k.c., przy równoczesnym uwzględnieniu treści art. 6 k.c., nie daje przy tym podstaw do przyjęcia w okolicznościach sprawy i w świetle przedstawionych, a wymienionych wyżej dowodów na umocowanie osoby podpisanej pod umową do jej zawarcia w imieniu pożyczkodawcy, że to powód zobowiązany jest wykazywać w dodatkowy sposób jej należyte umocowanie. Przeciwnie, to pozwana, skoro zamierzała wywieść z faktu nienależytego umocowania korzystne dla siebie skutki prawne, powinna była udowodnić, że mimo przedstawienia przez stronę powodową ww. dowodów istnieją jednak okoliczności składające się na hipotezę unormowaną z art. 103 k.c. Tymczasem pozwana dowodu takiego nie przeprowadziła, ograniczając się do głośłownego zakwestionowania istnienia takiego umocowania.

Co więcej, słusznie podnosi się w orzecznictwie, że nawet gdyby taką okoliczność wykazano, to pozwana N. H. – jako kontrahent z umowy pożyczki – mogłaby powołać się w sytuacji objętej hipotezą art. 103 § 1 k.c. na nieważność tej umowy dopiero wówczas, gdyby pożyczkodawca – (...) S.A. w W. odmówił potwierdzenia czynności pośrednika lub gdyby bezskutecznie upłynął wyznaczony przez niego termin do jej potwierdzenia. Natomiast w okolicznościach niniejszej sprawy powód, jako pożyczkodawca występując z niniejszym roszczeniem nie neguje umocowania swojego pracownika do zawierania umów pożyczki w jego imieniu. Wytoczenie powództwa przeciwko pozwanej jest jednoznaczne z potwierdzeniem, że umowa pożyczki z dnia 1 sierpnia 2017 r. została zawarta.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanej umówione świadczenie, natomiast pozwana w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie, zachowując się wbrew treści umowy poprzez niekontynuowanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Żądanie powództwa należało uznać za zasadne jedynie w zakresie kwot pożyczki – kapitału, opłaty przygotowawczej i odsetek. Jako niezasadne i bezpodstawne, a także naruszające przepisy prawa, w tym prowadzące do obejścia przepisów ustaw należało uznać żądania zapłaty od pozwanej z tytułu umowy pożyczki gotówkowej prowizji w wysokości 2.441,74 zł i opłaty za "elastyczny plan spłat" w wysokości 1.046,46 zł (por. art. 385 i n. k.c. oraz art. 5 k.c. i art. 58 § 1-3 k.c. przy uwzględnieniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019. (...)) - j.t. z późn. zm.), nadto Sąd nie uwzględnił jako należnej od pozwanej na rzecz powoda kwoty 180 zł tytułem ubezpieczenia z tego względu, że powód nie wykazał, że kwota ta została faktycznie przekazana na rzecz ubezpieczyciela MetLife Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. w ramach składki na ubezpieczenie grupowe w związku z przystąpieniem pozwanej do umowy grupowego ubezpieczenia.

We wskazanej części żądania powoda należy potraktować jako postanowienia nieważne i niezajdujące uzasadnienia normatywnego, stanowiące klauzule abuzywne, sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Jednakże, pomimo że takie postanowienia umowne zostały ustalone między stronami i zapisane w treści łączącego te podmioty kontraktu, to nie powoduje to nieważności całej umowy, a jedynie ich część we wskazanych zakresach (por. art. 58 § 3 k.c., art. 5 k.c. i art. 385 i n. k.c., art. 361-363 k.c.). Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 k.c. zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 k.c. wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. k.c. określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a skutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową. Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Działalność windykacyjna to zwykła część działalności każdego przedsiębiorcy oferującego instrumenty finansowe w postaci pożyczek, zaś koszty tej działalności to właśnie koszty prowadzenia działalności gospodarczej, które to koszty są przerzucane przez tego przedsiębiorcę na konsumenta. Koszty działalności windykacyjnej pokrywane powinny być z odsetek za uchybienia w płatności poszczególnych rat kredytu; na tym polega ryzyko gospodarcze, że nie wiadomo z góry, ilu konsumentów nie będzie spłacało swych pożyczek. Działalność pośrednictwa finansowego jako część działalności przedsiębiorcy powinna być opłacalna dla tegoż podmiotu, ale też nie naruszać rażąco interesów klienta, poszczególne czynności z zakresu tego pośrednictwa powinny być zaś wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty. Potrzebę zwrotu kosztów pośrednictwa uzasadniona jest tym, że konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzyciela koszty pozyskiwania i umożliwienia dostępu do instrumentów finansowych jakimi są pożyczka czy kredyt.

Możliwość żądania zwrotu kosztów pośrednictwa finansowego przez wierzyciela poza typowymi kosztami wierzyciel winien udowodnić, w tym fakt i zasadność ich poniesienia. Nie może być tu, pomimo istnienia zapisu z art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019. (...) - j.t. z późn. zm.), zupełnej dowolności wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu zaoferowania instrumentów finansowych. Choć przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta, to jednak zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy. Obowiązkiem Sądu jest natomiast zbadanie z punktu widzenia tego kryterium wielkości wydatków poniesionych przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie, a także konieczność i celowość ich poniesienia. Konstatując, wykładnia zasadności ponoszenia wydatków koniecznych i celowych winna uwzględniać z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, a z drugiej strony nie można stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy obciążenia kosztami. Wysokość kosztów pośrednictwa finansowego winna więc uwzględniać interesy obu stron.

Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie z uwagi na rodzaj i charakter czynności podjętych przez powoda przy zawieraniu kontraktu z pozwaną ustalona przez niego wysokość wynagrodzenia stanowiąca prowizję w wysokości 2.441,74 zł i opłatę za "elastyczny plan spłat" w wysokości 1.046,46 zł, przy wartości kapitału pożyczki 5.800 zł, pomimo że zostały przyjęte przez pozwaną, są rażąco wygórowane. W konsekwencji stwierdzić należy, że domaganie się przez powoda zasądzenia od pozwanej przywołanych kwot pieniężnych w wysokości oznaczonej jako prowizja i dalsze opłaty jest niezasadne.

Żądanie to nie zostało przez powoda należycie udowodnione i uzasadnione, a ponadto ma w istocie charakter dowolny. Powód nie przedstawił bliższych faktów i dowodów w tym zakresie, a oparł się jedynie o dokument umowy pożyczki,

który stanowi wzorzec umowy. Dodać też trzeba, że z materiału dowodowego sprawy nie wynika, aby powód przedsięwziął jakieś ekstraordynaryjne czynności poza typowymi dla tego obszaru działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu wynagrodzenie za udzielenie pożyczki żądane od pozwanej musi być w pewnym przynajmniej stopniu adekwatne do wykonanej pracy ponadstandardowej powoda, przy dalszym założeniu, że była ona celowa. Dlatego należy stwierdzić, iż żądanie powoda zasądzenia od pozwanej z tytułu prowizji i innych kosztów należności w oznaczonej w pozwie wysokości stanowi nadużycie prawa i jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

Ustalanie tak wygórowanych opłat z tytułu prowizji i innych kosztów, czy też czynności windykacyjnych, prowadzi bowiem do apriorycznego przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej konsumenta (por. wyrok SN z 4 marca 2010 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 404/09, opubl. L.). Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do miarkowania wysokości prowizji i innych kosztów należnych powodowi, tym bardziej, co już wskazano, powód nie wskazał na żadne obiektywne przesłanki, które stanowiłyby źródło ustaleń w tym zakresie. Zatem w przedstawionych warunkach każda kwota, która miałaby zostać przyznana powodowi w ramach prowizji i innych kosztów byłaby wartością abstrakcyjną i dowolną, a ocena Sądu przy braku dostatecznych danych dotknięta wadą subiektywności i nierealna.

Należna do zapłaty kwota winna wynieść zatem: otrzymany kapitał 5.800 zł, opłata przygotowawcza 40 zł, odsetki umowne kapitałowe 268,80 zł (obliczone od kwoty 5.840 zł, w wysokości 10% w skali roku na okres 60 tygodni) – łącznie 6.108,80 zł.

Zgodnie z ust. 11 umowy, pożyczkodawca może naliczyć odsetki od przeterminowanego zadłużenia, tj. odsetki za opóźnienie w spłacie kwoty brutto pożyczki w wysokości ostatniej aktualnej rocznej stopy oprocentowania pożyczki, powiększonej o 4 punkty procentowe (roczna stopa oprocentowania +4%), jednak nie wyższych niż wysokość maksymalnych odsetek za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2[1] k.c. Zgodnie z ust. 12 umowy, pożyczkodawca nie nalicza odsetek za opóźnienie w przypadku P. Tygodniowej w gotówce i P. Miesięcznej w gotówce w okresie spłaty pożyczki w ramach pierwotnego harmonogramu, jednakże po upływie terminu spłaty pożyczki wynikającego z pierwotnego harmonogramu albo terminu wypowiedzenia umowy (w zależności, które zdarzenie nastąpi pierwsze), pożyczkodawca może naliczać odsetki za opóźnienie w wysokości, o której mowa w ust. 11 umowy. Wobec tych zapisów umownych, powód miał prawo dochodzić odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 6.108,80 zł, które za okres od 28 września 2018 r. do 18 grudnia 2019 r. powód obliczył na kwotę 908,80 zł. Wobec zmiany wysokości zaległości co do należności głównej, należało zweryfikować wysokość odsetek, i ostatecznie za okres od 28 września 2017 r. do 18 grudnia 2018 r. wynosiły one 450,30 zł.

Przy uwzględnieniu, iż łączna wartość dokonanych przez pozwaną wpłat z tytułu opisanej wyżej pożyczki (3.982,77 zł) podlega zaliczeniu na kwoty kapitału i odsetek, jako uznanych za należne powodowi, do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 2.576,33 zł (6.108,80 zł + 450,30 zł = 6.559,10 zł; 6.559,10 zł – 3.982,77 zł = 2.576,33 zł). W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Przy czym, nie zmienia nic w ocenie Sądu sposób zaliczenia przez powoda wpłat pozwanej, albowiem wobec stwierdzenia nieważności opisanego wyżej postanowienia kontraktowego świadczenia te należy uznać za nienależne w zakresie dokonanych czynności rachunkowych i uznania ich za wpłaty na kapitał i odsetki.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, związany żądaniem pozwu, zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 2.576,33 zł od dnia 26 października 2020 r., tj. od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W punkcie 3 wyroku rozstrzygnięto o kosztach procesu, na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdziału tych kosztów. Powód wygrał proces w 36%, zaś pozwana w 64%. Sąd nie znalazł podstaw, aby uwzględnić wnioszek o zasądzenie zwrotu kosztów procesu w podwójnej wysokości. Niewątpliwie niniejsza sprawa nie była na tyle

zawiła i skomplikowana, by uzasadniało to przyznanie podwójnej stawki kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego.

Koszty po stronie powoda wyniosły: 400 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 1.800 zł (wynagrodzenie pełnomocnika procesowego według stawki minimalnej wyliczonej od wartości przedmiotu sporu – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – 1.800 zł). Łącznie 2.200 zł.

Po stronie pozwanej koszty te wyniosły: 1.800 zł (wynagrodzenie pełnomocnika procesowego według stawki minimalnej wyliczonej od wartości przedmiotu sporu – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – 1.800 zł) oraz 5,90 zł kosztu korespondencji – list polecony.

Łączne koszty procesu wyniosły 4.005,90 zł.

Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 364,38 zł.

Kwotę zasądzoną tytułem zwrotu kosztów procesu powiększono o należne odsetki na mocy art. 98 § 1¹ k.p.c., zgodnie z którym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

sędzia Łukasz Baranowski

Sygn. akt I C 2234/21

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda, bez pouczenia.

W., 16 marca 2022 roku

sędzia Łukasz Baranowski